

Arrest

nr. 205 864 van 25 juni 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun meerderjarige kinderen X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, op 13 mei 2015 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 maart 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 maart 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 april 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 22 juli 2009 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten.

1.2. Op 19 november 2009 richtten de Belgische autoriteiten een verzoek tot terugname aan de Letse autoriteiten.

- 1.3. Op 14 december 2009 wordt het terugnameverzoek ingewilligd door de Letse autoriteiten.
- 1.4. Op 18 december 2009 dient de tweede verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).
- 1.5. Op 3 maart 2010 stelt de ambtenaar-geneesheer een medisch advies op.
- 1.6. Op 15 maart 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.4. ongegrond wordt verklaard. Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).
- 1.7. Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de tweede verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient de tweede verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.8. Op 17 mei 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen voormelde beslissing dient de eerste verzoekende partij een beroep in bij de Raad.
- 1.9. Bij arrest nr. 64 987 van 19 juli 2011 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.6.
- 1.10. Bij arrest nr. 64 988 van 19 juli 2011 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.7.
- 1.11. Bij arrest nr. 64 989 van 19 juli 2011 verwerpt de Raad het beroep vermeld in punt 1.8.
- 1.12. Tegen de arresten vermeld in de punten 1.9., 1.10. en 1.11. dienen de verzoekende partijen een cassatieberoep in bij de Raad van State. Bij beschikking nr. 7452 van 8 september 2011 verklaart de Raad van State het beroep tegen het arrest vermeld in punt 1.11. niet toelaatbaar. Bij beschikkingen nr. 7453 en 7454 van 9 september 2011 verklaart de Raad van State de beroepen tegen de arresten vermeld in respectievelijk punt 1.9. en punt 1.10., niet toelaatbaar.
- 1.13. Op 15 maart 2013 dienen de eerste en de tweede verzoekende partij elk afzonderlijk in eigen naam en voor hun kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.
- 1.14. Op 30 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.13. onontvankelijk worden verklaard alsook ten aanzien van de eerste en de tweede verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad.
- 1.15. Bij arrest nr. 140 390 van 5 maart 2015 worden de beslissingen vermeld in punt 1.14. door de Raad vernietigd.
- 1.16. Op 23 maart 2015 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een nieuwe beslissing waarbij de aanvragen vermeld in punt 1.13. onontvankelijk worden verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.03.2013 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Het gezin wenst in België een aanvraag in te dienen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen voor meer dan 3 maanden. Volgens het gezin zijn er buitengewone omstandigheden die ervoor zorgen dat zij zich niet kunnen richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het gezin verwijst naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen sinds 2010 in België. De ouders voegen schoolgetuigschriften toe aan de aanvraag. De kinderen behalen goede schoolresultaten. Ze halen hoge scores voor Nederlands en Frans. Het gezin verwijst naar het Internationaal verdrag inzake de rechten van het kind.

Mevrouw A.H. (...) is fysiek verhinderd door haar rugproblemen om langdurig op een stoel te zitten en om een vliegtuigreis of autoreis te maken. Mevrouw voegt medische documenten uit 2012 toe om haar situatie te staven (medische verslagen van dokter D., dokter M. en dokter V.A. betreffende cervicale en lumbale rugpijn).

Doordat het gezin hier reeds meerdere jaren verblijft hebben zij structuur gegeven aan hun leven en doen zij beroep op artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Betrokkenen bouwden volgens hun verklaringen een bepaald sociaal en economisch welzijn in België op. Ze hebben een vriendenkring en integreerden zich in de Belgische samenleving. Mijnheer en mevrouw volgden Nederlandse taallessen en worden omschreven als gemotiveerde cursisten. Het gezin huurt een woning in Antwerpen. Betrokkenen leggen positieve getuigenissen voor (waaronder de directeur van het Rode Kruis en priester A.M.(...)).

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom het gezin de aanvraag om machtiging tot verblijf niet zou kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland.

Betrokkenen dienden een asielaanvraag in dewelke werd afgesloten op 26.05.2010 met een beslissing 26quater: weigering van verblijf met bevel om het grondgebied binnen de 10 dagen te verlaten. Reeds eerder hadden betrokkenen een asielaanvraag opgestart in Duitsland, maar Duitsland wees betrokkenen op de verantwoordelijkheid van Letland om hun asielelementen te onderzoeken. Het gezin beschikte in Letland over een visum van lange duur en verbleven er meerdere jaren na elkaar. Mijnheer werkte er als muzikant. Toch beslisten betrokkenen na de negatieve beslissing genomen in Duitsland om niet terug te keren naar Letland, maar reisden zij naar België om in België een asielprocedure op te starten.

Naast deze asielaanvraag – die werd afgewezen omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling ervan – dienden betrokkenen een aanvraag 9ter in op basis van de medische problemen van mevrouw (cervicale en lumbale rugpijn, artrose,...). Deze aanvraag werd afgewezen door de dienst 9ter. De dienst 9ter oordeelde dat reizen voor mevrouw mogelijk is. De behandelende ambtenaar-arts concludeerde: « ... les soins et suivis nécessaires étant disponibles au pays de reprise (Lettonie), le médecin de l'Office des Etrangers affirme qu'il n'y a pas de contre indication à un retour de l'intéressée en Lettonie. » Maar ook naar aanleiding van deze beslissing besloten betrokkenen niet terug te keren naar Letland. Wat betreft de verklaring dat mevrouw niet zou kunnen reizen, dient er ook op gewezen te worden dat mevrouw reeds eerder reisde van Armenië via de Russische federatie naar Letland waar het gezin legaal verbleef. Enkele jaren later reisde mevrouw van Letland naar Duitsland. Na de negatieve beslissing genomen in Duitsland reisde mevrouw van Duitsland naar België. Mevrouw legt verouderde documenten uit 2012 voor. In het administratief dossier bevinden zich geen recente documenten.

Mevrouw dient er ook op gewezen te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De medische rugproblemen van mevrouw vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat mevrouw vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de

uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure (een asielpcedure of een ontvankelijke procedure 9ter) zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders kozen er echter voor hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen. Het is in het belang van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet. Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De duur van hun verblijf, hun integratie, het feit dat ze met beperkte financiële middelen een woonst in Antwerpen huren, Nederlandse taallessen volgden en positieve getuigenissen kunnen voorleggen, zijn elementen die niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Het gezin kan voor de terugkeer kiezen voor het vrijwillige terugkeerprogramma. Indien mijnheer en mevrouw meer informatie wensen over vrijwillige terugkeer, kunnen zij bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel. Betrokkenen riskeren een inreisverbod indien zij geen gevolg geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.1.1. De verzoekende partijen zetten hun eerste middel uiteen als volgt:

"1. In de regularisatieaanvraag van verzoekers werden er verschillende elementen aangehaald die een bewijs vormen van de buitengewone omstandigheden die maken dat de aanvraag niet in het thuisland van verzoekers kan gebeuren.

Het begrip buitengewone omstandigheden wordt in de rechtspraak van de Raad van State uitgelegd als: "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Parl.St. Doc 51-2478/008 p. 10, RvS nr. 107.621; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd.2003, nr. 4).

2. Ter staving van de "buitengewone omstandigheden" waarbinnen verzoekers zich bevinden, werd onder meer verwezen naar de medische toestand van mevrouw H. (...).

Door verzoekers werd uitdrukkelijk aangehaald dat mevrouw H.A. (...) fysiek is verhinderd om langdurig op een stoel te blijven zitten gezien haar medische toestand (rugproblemen). Hierdoor is het voor haar fysiek onmogelijk om een vliegtuig- of autoreis te maken van België naar Armenië.

Verzoekster voegde hiervoor verschillende medische documenten toe om haar situatie te staven:

- uitslag radiologische onderzoek en medische verslag van dokter Denis dd. 29.05.2012 (stuk 3 bij de regularisatieaanvraag);
- uitslag radiologische onderzoek en medische verslag van dokter Marcirkowski dd. 30.05.2012 (stuk 4 bij de regularisatieaanvraag);
- uitslag radiologische onderzoek en medische verslag van dokter Van Acker dd.23.11.2012 (stuk 5 bij de regularisatieaanvraag);

3. In de bestreden beslissing moeten verzoekers echter vaststellen dat met deze gegevens geen rekening werd gehouden.

De verwijzing naar een voorgaand advies waarin wordt geoordeeld dat: "il n'y a pas de contre indication à un retour de l'intéressée en Lettonie" — "er is geen tegenindicatie voor een terugkeer van de betrokkene naar Letland" houdt geen rekening met deze medische gegevens.

Het gegeven dat mevrouw H. (...) voorheen, d.w.z. voor zij in België aankwam, nog in staat was om te reizen (naar Duitsland en Letland) is bovendien niet relevant om de huidige toestand te beoordelen.

De aangehaalde medische gegevens in de regularisatieaanvraag zijn overigens wel recent te noemen ten tijde van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze vond plaats op 15 maart 2013, terwijl de medische attesten dateren van medio en eind 2012.

In de bestreden beslissing wordt ten onrechte enkel nog aangehaald:

"Mevrouw dient er ook op gewezen te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procédures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procédure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De medische rugproblemen van mevrouw vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat mevrouw vrij een aanvraag op basis van artikel 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17/05/2007 (BS 31/05/2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15/09/2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel."

Omwille van het bestaan van een procedure gegrond op artikel 9ter Vreemdelingenwet, heeft de Dienst Vreemdelingenzaken de aangehaalde medische elementen (en bijgevoegde bewijsstukken) door verzoekers kennelijk niet in overweging genomen.

Er wordt geen oordeel gevormd over deze specifiek aangehaalde en buitengewone omstandigheid.

Deze handelswijze schendt manifest artikel 9bis Vreemdelingenwet. Het maken van een rigide onderscheid tussen de artikelen 9bis en 9ter Vreemdelingenwet is reeds terecht in de rechtspraak van Uw Raad verworpen. Dit vormde mede de aanleiding dat Uw Raad eerder in een arrest van 5 maart 2015 (RvV 144 652) tussen partijen oordeelde dat de voorgaande beslissing van de verwerende partij over de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet diende vernietigd te worden.

De verzoekende partij merkt op dat artikel 9bis Vreemdelingenwet een aantal elementen opsomt die bij voorbaat niet in aanmerking zullen worden genomen. Deze bepaling werd ingevoerd om louter dilatoire beroepen snel te kunnen afwijzen (Parl.St. Doc 51-2478/008, p. 10).

A contrario dienen alle andere elementen wel in overweging te worden genomen. Artikel 9, § 2 Vreemdelingenwet stelt hierom als volgt:

"Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1°

elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asiendiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2°

elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielopvang in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3°

elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

4°

elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter."

Zoals blijkt uit artikel 9, §2, 4° Vreemdelingenwet kunnen de elementen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter Vreemdelingenwet bij voorbaat niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden.

Hiermee wordt verhinderd dat een aanvraag ingediend op basis van artikel 9ter Vreemdelingenwet niet louter kan herhaald worden onder de noemer van een aanvraag gegrond op artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In casu voegden verzoekers verschillende medische documenten toe om ter staving dat het voor mevrouw H. (...) onmogelijk is om een vliegtuig- of autoreis te maken van België naar Armenië en hierdoor buitengewone omstandigheden moeten vastgesteld worden.

Het ging daarbij volgende gegevens:

- uitslag radiologische onderzoek en medische verslag van dokter D.(...) dd. 29.05.2012 (stuk 3 bij de regularisatieaanvraag);

- uitslag radiologische onderzoek en medische verslag van dokter M.(...) dd. 30.05.2012 (stuk 4 bij de regularisatieaanvraag);

- uitslag radiologische onderzoek en medische verslag van dokter V.A.(...) dd. 23.11.2012 (stuk 5 bij de regularisatieaanvraag);

Al deze bewijsstukken werden nooit eerder aangehaald in het kader van een 9ter-aanvraag. Hierdoor vallen deze uitdrukkelijk niet onder de bepaling van artikel 9, §2, 4° Vreemdelingenwet.

Deze vaststelling impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden is om een onderzoek uit te voeren en de aangebrachte elementen van verzoekers in rekening te brengen.

Door het onrechtmatig weigeren deze elementen in overweging te nemen, werd dit onderzoek niet uitgevoerd.

Zoals reeds aangehaald werd in een voorgaand advies waarin wordt geoordeeld dat: "il n'y a pas de contre indication à un retour de l'intéressée en Lettonie" - "er is geen tegenindicatie voor een terugkeer van de betrokkene naar Letland" geen rekening gehouden met deze aangehaalde medische gegevens.

Het gegeven dat mevrouw H. (...) voorheen nog in staat was om te reizen (naar Duitsland en Letland) is bovendien niet relevant om de huidige toestand te beoordelen. De aangehaalde medische gegevens in de regularisatieaanvraag zijn bovendien wel recent te noemen ten tijde van de aanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. Deze vond plaats op 15 maart 2013, terwijl de medische attesten dateren van medio en eind 2012.

Door deze elementen niet te beoordelen, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 9bis Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur (in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht). Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd."

3.1.2. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid daarnaast de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens

gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

3.1.4. De verwerende partij oordeelde dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet konden indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk is.

3.1.5. De kritiek van de verzoekende partijen in het eerste middel is volledig gericht tegen de motieven van de bestreden beslissing die betrekking hebben op het niet aanvaarden als buitengewone omstandigheid van de medische toestand van de tweede verzoekende partij.

Betreffende de aangehaalde medische toestand van de tweede verzoekende partij wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Mevrouw A.H. (...) is fysiek verhinderd door haar rugproblemen om langdurig op een stoel te zitten en om een vliegtuigreis of autoreis te maken. Mevrouw voegt medische documenten uit 2012 toe om haar situatie te staven (medische verslagen van dokter D., dokter M. en dokter V.A. betreffende cervicale en lumbale rugpijn).

(...)

Naast deze asielaanvraag – die werd afgewezen omdat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling ervan – dienden betrokkenen een aanvraag 9ter in op basis van de medische problemen van mevrouw (cervicale en lumbale rugpijn, artrose,...). Deze aanvraag werd afgewezen door de dienst 9ter. De dienst 9ter oordeelde dat reizen voor mevrouw mogelijk is. De behandelende ambtenaar-arts concludeerde: « ... les soins et suivis nécessaires étant disponibles au pays de reprise (Lettonie), le médecin de l'Office des Etrangers affirme qu'il n'y a pas de contre indication à un retour de l'intéressée en Lettonie. » Maar ook naar aanleiding van deze beslissing besloten betrokkenen niet terug te keren naar Letland. Wat betreft de verklaring dat mevrouw niet zou kunnen reizen, dient er ook op gewezen te

worden dat mevrouw reeds eerder reisde van Armenië via de Russische federatie naar Letland waar het gezin legaal verbleef. Enkele jaren later reisde mevrouw van Letland naar Duitsland. Na de negatieve beslissing genomen in Duitsland reisde mevrouw van Duitsland naar België. Mevrouw legt verouderde documenten uit 2012 voor. In het administratief dossier bevinden zich geen recente documenten. Mevrouw dient er ook op gewezen te worden dat de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 duidelijk een onderscheid maakt tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De medische rugproblemen van mevrouw vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven (RVV Arrest nr. 75.380 van 17.02.2012 en RVV Arrest nr. 80.233 van 26.04.2012). Het staat mevrouw vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 7§1 van het KB van 17 mei 2007 tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door het KB van 24.01.2011 (B.S. 28.01.2011): via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.”

3.1.6. De verzoekende partijen betogen dat zij als buitengewone omstandigheid onder meer de medische toestand van de tweede verzoekende partij aanvoerden, waarbij zij uitdrukkelijk stelden dat de tweede verzoekende partij fysiek is verhinderd om langdurig op een stoel te blijven zitten gezien haar medische toestand (rugproblemen), dat het voor haar dus onmogelijk is om een vliegtuig- of autoreis te maken van België naar Armenië. Zij wijzen erop dat zij hiervoor verschillende medische documenten voegden om haar situatie te staven, meer bepaald verschillende uitslagen van radiologisch onderzoek en medische verslagen van drie verschillende behandelende artsen die dateren van 2012, dat in de bestreden beslissing met deze gegevens geen rekening wordt gehouden en dat de verwijzing naar een voorgaand advies waarin wordt geoordeeld dat “*il n’ya pas de contre indication à un retour de l’intéressée en Lettonie*” geen rekening houdt met deze medische gegevens.

De Raad stelt vast dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met deze gegevens en hieromtrent motiveerde dat voor de tweede verzoekende partij stukken gevoegd worden om haar medische situatie – waarbij gesteld wordt dat zij fysiek verhinderd is door haar rugproblemen om langdurig op een stoel te zitten en te reizen – te staven en dat deze stukken medische verslagen betreffen van drie verschillende behandelende artsen betreffende cervicale en lumbale rugpijn. Voorts motiveert zij dat de verzoekende partijen een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet indienden op grond van de medische problemen van de tweede verzoekende partij die onder meer bestonden uit cervicale en lumbale rugpijn en artrose, dat deze aanvraag werd afgewezen en dat er geoordeeld werd dat reizen voor de tweede verzoekende partij mogelijk is. Uit voorgaande motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij oordeelde dat de voorgelegde medische gegevens van 2012 betrekking hebben op cervicale en lumbale rugpijn en dat betreffende de medische problemen van de tweede verzoekende partij, bestaande uit onder meer cervicale en lumbale rugpijn – aangevoerd in een aanvraag op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet – geoordeeld werd dat reizen voor de tweede verzoekende partij mogelijk is en dat de aanvraag werd geweigerd. Gelet op het feit dat de verwerende partij de door de verzoekende partijen aangevoerde medische documenten van 2012 expliciet vermeldt met duiding van de er in vermelde problemen alsook aangaf waarom deze problemen niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden – met name omdat betreffende deze medische problemen van de tweede verzoekende partij geoordeeld werd dat reizen voor haar mogelijk is – kunnen de verzoekende partijen niet dienstig voorhouden dat met deze gegevens, namelijk de voorgelegde medische documenten van 2012, geen rekening werd gehouden. Minstens tonen de verzoekende partijen niet aan met welke gegevens, behalve de in de medische documenten van 2012 aangevoerde cervicale en lumbale rugpijn, de verwerende partij heeft nagelaten rekening te houden. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de bij de aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet voorgelegde medische documenten nieuwe medische problemen of een dusdanige achteruitgang van de medische situatie van de tweede verzoekende partij ten opzichte van de medische situatie die reeds beoordeeld werd naar aanleiding van haar medische regularisatieaanvraag, zouden blijken waar de verwerende partij rekening had mee moeten houden en waardoor de verwerende partij zich niet kon beperken tot het verwijzen naar het afwijzen van de medische regularisatieaanvraag en het oordeel dat de tweede verzoekende partij in staat is om te reizen noch verduidelijken zij om welke mogelijke andere redenen de verwerende partij zich niet kon beperken

tot het verwijzen naar het afwijzen van de medische regularisatieaanvraag en het oordeel dat de tweede verzoekende partij in staat is om te reizen. In zoverre zij zouden menen dat niet kon verwezen worden naar de afgewezen medische regularisatieaanvraag daar zij aanhaalden dat het voor de tweede verzoekende partij fysiek onmogelijk is om een vliegtuig- of autoreis te maken van België naar Armenië, terwijl in het medisch advies werd vastgesteld dat er geen tegenindicatie is voor een terugkeer naar Letland, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in de bestreden beslissing motiveerde dat de aanvraag op grond van de medische problemen van de tweede verzoekende partij – met name onder meer cervicale en lumbale rugpijn – afgewezen werd en de dienst oordeelde dat reizen voor de tweede verzoekende partij mogelijk is. De verzoekende partijen verduidelijken niet op welke wijze het reizen naar Armenië een andere beoordeling vergt dan het reizen naar Letland. Het gaat immers om de door de verzoekende partijen in hun aanvraag aangevoerde onmogelijkheid tot reizen. Het land van bestemming is hierbij irrelevant, minstens tonen de verzoekende partijen niet aan op welke wijze het land van bestemming relevant is in de beoordeling of de aangehaalde omstandigheid dat de tweede verzoekende partij omwille van fysieke problemen niet in staat is te reizen kan aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

De Raad wijst er nog op dat het loutere feit dat in de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag nog geen rekening werd gehouden met de medische documenten van 2012 geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij met de erin vermelde medische problemen rekening heeft gehouden door erop te wijzen dat deze medische problemen voorlagen in het kader van een eerdere aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag geweigerd werd en dat geoordeeld werd dat de tweede verzoekende partij kon reizen.

3.1.7. Betreffende de aangevoerde omstandigheid dat de tweede verzoekende partij fysiek verhinderd is door haar rugproblemen om langdurig op een stoel te zitten en te reizen, motiveert de verwerende partij ook – naast het motief dat de bijgevoegde stukken medische verslagen betreffen van drie verschillende behandelende artsen betreffende cervicale en lumbale rugpijn – dat het argument dat de tweede verzoekende partij niet zou kunnen reizen een ‘verklaring’ betreft en wijst zij erop dat de tweede verzoekende partij reeds eerder reisde, onder meer van Duitsland naar België. Gelet op het feit dat het niet kunnen reizen door een fysiek probleem niet blijkt uit de bij de aanvraag gevoegde medische verslagen van de drie verschillende behandelende artsen doch enkel aangegeven wordt door de verzoekende partijen in hun aanvraag zelf, kon de verwerende partij op kennelijk redelijke wijze motiveren dat dit een verklaring betreft en dat de tweede verzoekende partij reeds eerder reisde onder meer van Duitsland naar België, waardoor aldus wordt aangegeven dat de verklaring van de verzoekende partijen tegengesproken wordt door de feiten. Waar de verzoekende partijen betogen dat het gegeven dat de tweede verzoekende partij voorheen, voor zij in België aankwam, nog in staat was te reizen, irrelevant is om de huidige toestand te beoordelen, wijst de Raad erop dat uit de door de tweede verzoekende partij bij haar medische regularisatieaanvraag van 18 december 2009 gevoegde medische stukken (medisch attest van 7 augustus 2009 van prof. P. Mols) blijkt dat zij al twee jaar leed aan lumbale en cervicale pijnen en zij reeds in Duitsland artsen consulteerde voor dezelfde problemen. De Raad herhaalt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft opgemerkt dat de in het kader van de aanvraag van 15 maart 2015 neergelegde medische stukken cervicale en lumbale rugpijnen betreffen. De verzoekende partijen tonen dan ook niet aan dat de verwerende partij – bij het beoordelen van de omstandigheid dat de tweede verzoekende partij omwille van haar rugproblemen niet kan reizen – foutief of op kennelijk onredelijke wijze verwees naar de mogelijkheid te reizen van de tweede verzoekende partij voor haar aankomst in België. De verzoekende partijen tonen niet aan dat uit de bij de aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet voorgelegde medische documenten nieuwe medische problemen of een dusdanige achteruitgang van de medische situatie van de tweede verzoekende partij blijken ten opzichte van de medische situatie die reeds aanwezig was in Duitsland en die reeds beoordeeld werd naar aanleiding van haar medische regularisatieaanvraag, waardoor de verwijzing naar de mogelijkheid tot reizen in het verleden kennelijk onredelijk is doordat dit gegeven omwille van gewijzigde omstandigheden irrelevant zou zijn geworden.

3.1.8. Betreffende de in de aanvraag aangevoerde medische problemen van de tweede verzoekende partij als buitengewone omstandigheid waarom de verzoekende partijen verhinderd zijn een aanvraag in te dienen in het herkomstland, motiveerde de verwerende partij dat voor de tweede verzoekende partij stukken gevoegd worden om haar medische situatie – waarbij gesteld wordt dat zij fysiek verhinderd is door haar rugproblemen om langdurig op een stoel te zitten en te reizen – te staven en dat deze stukken medische verslagen betreffen van drie verschillende behandelende artsen betreffende cervicale en lumbale rugpijn. Voorts motiveert zij dat de verzoekende partijen een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet indienden op grond van de medische problemen van de tweede verzoekende

partij die onder meer bestonden uit cervicale en lumbale rugpijn en artrose, dat deze aanvraag werd afgewezen en dat er geoordeeld werd dat reizen voor de tweede verzoekende partij mogelijk is. Daarnaast wordt gemotiveerd dat het argument dat de tweede verzoekende partij niet zou kunnen reizen een 'verklaring' betreft en dat de tweede verzoekende partij reeds eerder reisde, onder meer van Duitsland naar België. Voormelde motieven volstaan om te begrijpen waarom de aangevoerde omstandigheid betreffende de medische problemen van de tweede verzoekende partij niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid. De motieven betreffende het feit dat de documenten uit 2012 verouderde documenten zijn en er geen recente documenten voorliggen en betreffende het onderscheid tussen de procedure op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet en de procedure op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, betreffen dan ook overtollige motieven nu het reeds duidelijk is waarom de medische problematiek van de tweede verzoekende partij niet aanvaard wordt als buitengewone omstandigheid die de verzoekende partijen verhindert om een aanvraag in te dienen in het herkomstland. De kritiek in het eerste middel gericht tegen voormelde overtollige motieven kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Gelet op voormelde uiteenzetting kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig laten uitschijnen dat de verwerende partij de aangehaalde medische elementen en bewijsstukken niet in overweging heeft genomen enkel omwille van het bestaan van een procedure op grond 9*ter* van de Vreemdelingenwet, noch dat geen oordeel wordt gevormd over deze specifiek aangehaalde buitengewone omstandigheid.

Gelet op het feit dat de verwerende partij *in casu* wel degelijk de medische problematiek in het licht van de buitengewone omstandigheden heeft beoordeeld en niet louter heeft verwezen naar het bestaan van een procedure op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, kunnen de verzoekende partijen ook niet dienstig verwijzen naar het eerder arrest van de Raad van 5 maart 2015 met nr. 140 390.

3.1.9. De verzoekende partijen voeren ten slotte aan dat artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet een aantal elementen opsomt die bij voorbaat niet in aanmerking zullen worden genomen en dat *a contrario* alle andere elementen wel in overweging dienen te worden genomen. Zij menen dat uit artikel 9, §2, 4° van de Vreemdelingenwet blijkt dat de elementen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet bij voorbaat niet aanvaard kunnen worden als buitengewone omstandigheden. Zij verduidelijken dat zij verschillende medische documenten toevoegden ter staving dat het voor de tweede verzoekende partij onmogelijk is om een vliegtuig- of autoreis te maken van België naar Armenië en hierdoor buitengewone omstandigheden moeten vastgesteld worden. Zij stellen dat al deze bewijsstukken nooit eerder werden aangehaald in het kader van een 9*ter*-aanvraag en hierdoor uitdrukkelijk niet onder de bepaling van artikel 9, §2, 4° van de Vreemdelingenwet vallen, dat deze vaststelling impliceert dat de Dienst Vreemdelingenzaken gehouden is om een onderzoek uit te voeren en de aangebrachte elementen in rekening te brengen, dat door het onrechtmatig weigeren deze elementen in overweging te nemen, dit onderzoek niet werd uitgevoerd. Vooreerst herhaalt de Raad dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij de aangehaalde medische elementen betreffende de situatie van de tweede verzoekende partij wel degelijk in rekening heeft genomen, doch deze niet aanvaard heeft als buitengewone omstandigheid. Voorts herhaalt de Raad dat het loutere feit dat in de beoordeling van de medische regularisatieaanvraag nog geen rekening werd gehouden met de medische documenten van 2012 geen afbreuk doet aan de vaststelling dat de verwerende partij met de erin vermelde medische problemen rekening heeft gehouden door erop te wijzen dat deze medische problemen voorlagen in het kader van een eerdere aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, dat deze aanvraag geweigerd werd en dat geoordeeld werd dat de tweede verzoekende partij kon reizen. Immers het feit dat bepaalde elementen gestaafd worden door nieuwe of meer recente stukken, toont op zich niet aan dat deze elementen zelf nieuw of gewijzigd zijn. Hoewel aldus de bij hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet gevoegde medische stukken nog nooit eerder aangehaald werden in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet, maken de verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift niet aannemelijk dat de erin vermelde medische gegevens eveneens nog niet eerder werden ingeroepen. De verzoekende partijen tonen in onderhavig verzoekschrift geenszins aan dat de medische problematiek van de tweede verzoekende partij die zij ingeroepen hebben in hun aanvraag van 15 maart 2013 wezenlijk verschilt van de problematiek die aan de basis lag van de eerdere aanvraag op grond van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

3.1.10. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. De verzoekende partijen maken met

hun betoog niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partijen slagen er niet in een schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

3.1.11. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

3.2.1. De verzoekende partijen zetten het middel uiteen als volgt:

“1. Door de verwerende partij kan worden geëist dat de aanvraag tot machtiging van verblijf wordt ingediend in het land van herkomst (artikel 9bis Vreemdelingenwet).

Daarnaast is artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleidsmarge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nunez/Noorwegen, §§ 68- 69). Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

2. Deze verplichtingen dienen samen te worden gelezen met artikel 62 Vreemdelingenwet en de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze.

Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, d.w.z. dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn. d.w.z. dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. Dit wil zeggen dat de motivering van een bestuursbeslissing draagkrachtig moet zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn. De motivering is slechts volledig indien zij een grondslag vormt voor alle onderdelen van de beslissing (RvS 12 oktober 2007, nr. 175719; RvS 24 september 2008 186.486).

3. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM.

Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder meer aangehaald dat zij in België een duidelijk sociaal welzijn tot stand gebracht in toepassing van artikel 8 EVRM.

Door de verwerende partij wordt dit in de bestreden beslissing erkend:

"Doordat het gezin hier reeds meerdere jaren verblijft hebben zij structuur gegeven aan hun leven en doen zij beroep op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en

de fundamentele vrijheden. Betrokkenen bouwden volgens hun verklaringen een bepaald sociaal en economisch welzijn in België op. Ze hebben een vriendenkring en integreerden zich in de Belgische samenleving. Mijnheer en mevrouw volgden Nederlandse taallessen en worden omschreven als gemotiveerde cursisten. Het gezin huurt een woning in Antwerpen. Betrokkenen leggen positieve getuigenissen voor (waaronder de directeur van het Rode Kruis en priester A.M.(...))."

Bovendien lopen de kinderen reeds school in België sinds 2010 en behalen zij goede resultaten. Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing:

"Het gezin verwijst naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen sinds 2010 in België. De ouders voegen schoolgetuigschriften toe aan de aanvraag. De kinderen behalen goede schoolresultaten. Ze halen hoge scores voor Nederlands en Frans."

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Sinds 2009 is verzoeker samen met zijn gezin (partner en twee kinderen) in België, alwaar zij onmiddellijk een asielaanvraag hebben gediend. Verzoeker is de vader van twee kinderen, P.J. (...) (° 31.03.1999) en P.D. (...) (14.07.1996). Beide kinderen lopen momenteel school in het Koninklijk Atheneum te 2060 Antwerpen, aan de Fr. Rooseveltplaats 11 (Nederlandstalig). Beide kinderen lopen al school in België sinds 2010.

De schoolresultaten van beide kinderen zijn, ondanks de precaire situatie van het ganse gezin, opvallend regelmatig en zeer behoorlijk. In het bijzonder moet worden opgemerkt dat zij (zeer) goede punten scoren voor hun taalvaardigheid, zowel voor het Frans als (in het bijzonder) hun Nederlands. Hun kennis van de Nederlandse taal zorgt ervoor dat beide kinderen de lessen zonder problemen kunnen bijwonen, hetgeen zich heeft vertaald in de punten die zij toebedeeld kregen. De zoon van verzoeker (D.P. (...)) is daarenboven actief in verschillende sportverenigingen.

Het gezin heeft België sindsdien niet meer verlaten.

Hun land van herkomst, Armenië, hebben zij bovendien reeds lang daarvoor verlaten. De verzoekende partij was eerst woonachtig in Letland en Duitsland. Met het land waar zij de nationaliteit van bezitten, Armenië, hebben zij derhalve geen bindingen meer. Deze elementen werden (samen met de bewijsstukken) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De verwerende partij is hiervan derhalve op de hoogte. De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekers in België impliceert een sterke en intense binding met België. Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

4. De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging dient te worden gemaakt tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven vervat in artikel 8 van het EVRM en anderzijds, en de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

De uitdrukkelijke en afdoende motivering in de bestreden beslissing dient deze belangenafweging kenbaar te maken, waardoor de verzoekende partij in staat wordt gesteld de motieven van de belangenafweging te kennen.

Bovendien geldt er in casu een uitgebreidere motiveringsplicht gezien de grote discretionaire bevoegdheid van de verwerende partij en de vaststelling dat de bevoegde overheid de meest ingrijpende maatregel neemt voor verzoekers.

Door deze motiveringsverplichting kan de verzoekende partij nagaan of het zinvol is de bestreden beslissing aan te vechten.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt hoogstens enkel een concrete afweging van het algemeen belang van de Belgische staat. Daarentegen kan uit de motieven van de bestreden beslissing niet worden afgeleid dat er voor de verzoekende partij eveneens een concrete afweging van de individuele belangen en omstandigheden, zoals vereist door artikel 8 van het EVRM, heeft plaatsgevonden.

Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. Nochtans dienen de belangen van het individu en deze van het algemeen belang te worden afgewogen om te besluiten of de inmenging in

het gezins- en privéleven conform artikel 8 EVRM gerechtvaardigd zou zijn. De motieven van de belangenafweging zijn derhalve determinerend (bepalend) om de beslissing te dragen.

De verzoekende partij kan niet nagaan welke individuele belangen werden afgewogen en welke gewicht aan deze belangen werd toegekend. Geen enkel motief is hierover te vinden in de bestreden beslissing. De bevoegde overheid diende nochtans ontegensprekelijk op de hoogte te zijn van deze feitelijke gegevens.

De gegeven motivering stelt de verzoekende partij niet in staat te begrijpen op basis van welke feitelijke gegevens, met name op basis van welke individuele belangen, het resultaat van de belangenafweging (dat de inmenging in het gezins- en privéleven gerechtvaardigd zou zijn) is genomen.

De afdoende formele motivering moet nochtans de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

Er werd niet voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De bestreden beslissing schendt hierdoor artikel 62 Vreemdelingenwet en de artikelen 1 t.e.m. 3 van de wet van 29 juli 1991 inzake de formele motivering van bestuurshandelingen.

De verzoekende partij merkt tenslotte nog op dat de loutere vaststelling dat een beslissing formeel is gemotiveerd, niet betekent dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan het zijn dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029)."

3.2.2. Betreffende de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing wat volgt:

"Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure (een asielpcedure of een ontvankelijke procedure 9ter) zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders kozen er echter voor hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen. Het is in het belang van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet. Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De duur van hun verblijf, hun integratie, het feit dat ze met beperkte financiële middelen een woonst in Antwerpen huren, Nederlandse taallessen volgden en positieve getuigenissen kunnen voorleggen, zijn elementen die niet als buitengewone omstandigheden kunnen aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur (naar aanleiding van opgestarte procedures) tonen op zich niet aan dat betrokkenen de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zouden kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoord worden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Betrokkenen kunnen alle elementen van integratie voorleggen aan de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post."

3.2.3. Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991, blijkt dat deze bepaling enkel stelt: "Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur." Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

De in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 15 juni 2011, nr. 213.855). Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

3.2.4. Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

'1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'

De vereiste van artikel 8 van het EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83). Dit artikel primeert ook op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210 029). Hieruit volgt dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte heeft geoordeeld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance". Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet over de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

3.2.4.1. De verzoekende partijen betogen vooreerst dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven, doch laten na aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing, die genomen werd ten aanzien van alle leden van het gezin, een inmenging vormt in het gezinsleven. Gezien alle leden van het gezin vermeld worden op de bestreden beslissing, wordt ten aanzien van alle gezinsleden vastgesteld dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond waarom zij hun aanvraag tot verblijfsmachtiging niet kunnen indienen in hun land van herkomst. Er worden aldus geen elementen aangebracht die het gezin verhinderen om hun verblijfsaanvraag in te dienen in het herkomstland. Gezien van alle gezinsleden kan worden verwacht dat zij hun aanvraag indienen in het herkomstland, is van een inmenging in het gezinsleven geen sprake. Gezien de bestreden beslissing geen inmenging in het gezinsleven van de verzoekende partij teweegbrengt, diende de verwerende partij hierover niet te motiveren.

3.2.4.2. Betreffende het aangevoerde privéleven, bestaande uit het sociaal en economisch welzijn tot stand gebracht in België gevormd door meerdere jaren verblijf, een vriendenkring, integratie in de Belgische samenleving, het volgen Nederlandse taallessen, het gemotiveerd zijn als cursist, het huren van een woning en het voorleggen van positieve getuigenissen, het schoollopen van de kinderen, de goede schoolresultaten van de kinderen, de kennis van de Nederlandse taal van de kinderen en het actief zijn in verschillende sportverenigingen van de derde verzoekende partij, wijst de Raad erop dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had

gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Betreffende het privéleven bestaande uit het schoolgaan van de kinderen van de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het schoolgaan van de kinderen bedoeld is om hun ontwikkeling hangende procedures zo normaal mogelijk te laten verlopen, dat de ouders echter kozen om hun verblijf in België op illegale wijze voort te zetten en zij op deze wijze schade toebrachten aan de kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze voortzet, dat het feit dat zij in België naar school zijn gegaan niet aantoonde dat het niet meer mogelijk zou zijn om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Betreffende het privéleven bestaande uit de duur van hun verblijf, hun integratie, het hebben van een huurwoning, het volgen van Nederlandse lessen en het voorleggen van positieve getuigenissen, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, dat integratie en verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procedures op zich niet aantonen dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet meer zou kunnen ingediend worden via de Belgische diplomatieke post, dat een goede integratie in België geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer en niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend, dat de verzoekende partijen de elementen van integratie kunnen voorleggen aan de bevoegde Belgische of diplomatieke of consulaire post.

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

De Raad herinnert er verder aan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen voormelde motieven. Evenmin tonen zij aan dat hun privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen de motieven dat het schoolgaan van de kinderen, noch de duur van het verblijf en de integratie aantonen dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet meer zou kunnen ingediend worden via de Belgische diplomatieke post alsook dat de elementen van integratie kunnen voorgelegd worden aan voornoemde post, niet weerleggen. Zij stellen enkel dat zij hun land van herkomst reeds lang verlaten hebben en zij met voormeld land geen enkele binding meer hebben. Ze beperken zich echter tot een loutere bewering. Voorts verduidelijken zij in onderhavig verzoekschrift geenszins hoelang zij reeds hun land van herkomst hebben verlaten, noch om welke redenen zij hun privéleven in hun land van herkomst dat zij reeds lange tijd verlaten hebben, niet zouden kunnen verderzetten.

3.2.5. Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt aannemelijk gemaakt.

3.2.6. Het middel is ongegrond.

3.3. In een derde middel beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van artikel 8 van het EVRM, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

3.3.1. De verzoekende partijen zetten het derde middel als volgt uiteen:

"1. De verzoekende partij benadrukt dat het zich kan beroepen op de bescherming van artikel 8 EVRM. De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Beide begrippen worden niet gedefinieerd in het EVRM. Door de verzoekende partij werd in hun aanvraag van artikel 9bis Vreemdelingenwet onder meer aangehaald dat zij in België een duidelijk sociaal welzijn tot stand gebracht in toepassing van artikel 8 EVRM.

Door de verwerende partij wordt dit in de bestreden beslissing erkend:

"Doordat het gezin hier reeds meerdere jaren verblijft hebben zij structuur gegeven om hun leven en doen zij beroep op artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Betrokkenen bouwden volgens hun verklaringen een bepaald sociaal en economisch welzijn in België op. Ze hebben een vriendenkring en integreerden zich in de Belgische samenleving. Mijnheer en mevrouw volgden Nederlandse taallessen en worden omschreven als gemotiveerde cursisten. Het gezin huurt een woning in Antwerpen. Betrokkenen leggen positieve getuigenissen voor (waaronder de directeur van het Rode Kruis en priester A.M.(...))." Bovendien lopen de kinderen reeds school in België sinds 2010 en behalen zij goede resultaten. Dit wordt ook erkend in de bestreden beslissing:

"Het gezin verwijst naar het schoolgaan van de minderjarige kinderen sinds 2010 in België. De ouders voegen schoolgetuigenschappen toe aan de aanvraag. De kinderen behalen goede schoolresultaten. Ze halen hoge scores voor Nederlands en Frans."

Het EHRM benadrukt bovendien dat het begrip privéleven een bijzondere brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie. Bijgevolg moet steeds in concreto de aard en de intensiteit van de sociale relaties worden nagegaan.

Sinds 2009 is verzoeker samen met zijn gezin (partner en twee kinderen) in België, alwaar zij onmiddellijk een asielaanvraag hebben gediend. Verzoeker is de vader van twee kinderen, P.J. (...) (° 31.03.1999) en P.D. (...) (14.07.1996). Beide kinderen lopen momenteel school in het Koninklijk Atheneum te 2060 Antwerpen, aan de Fr. Rooseveltplaats 11 (Nederlandstalig). Beide kinderen lopen al school in België sinds 2010.

De schoolresultaten van beide kinderen zijn, ondanks de precaire situatie van het ganse gezin, opvallend regelmatig en zeer behoorlijk. In het bijzonder moet worden opgemerkt dat zij (zeer) goede punten scoren voor hun taalvaardigheid, zowel voor het Frans als (in het bijzonder) hun Nederlands. Hun kennis van de Nederlandse taal zorgt ervoor dat beide kinderen de lessen zonder problemen kunnen bijwonen, hetgeen zich heeft vertaald in de punten die zij toebedeeld kregen. De zoon van verzoeker (D.P. (...)) is daarenboven actief in verschillende sportverenigingen.

Het gezin heeft België sindsdien niet meer verlaten.

Hun land van herkomst, Armenië, hebben zij bovendien reeds lang daarvoor verlaten. De verzoekende partij was eerst woonachtig in Letland en Duitsland. Met het land waar zij de nationaliteit van bezitten, Armenië, hebben zij derhalve geen bindingen meer. Deze elementen werden (samen met de bewijsstukken) overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken in hun regularisatieaanvraag op grond van artikel 9bis Vreemdelingenwet. De verwerende partij is hiervan derhalve op de hoogte. De duurtijd, aard en intensiteit van het verblijf van verzoekers in België impliceert een sterke en intense binding met België.

Het kan derhalve niet wordt betwist dat verzoekers zich kunnen beroepen op een gezins-, familie- en privéleven in de zin van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Het bestaan van een beschermenswaardig privé-, gezins- en familieleven wordt in casu zodoende aangenomen.

2. De verzoekende partij wijst erop dat conform artikel 8 EVRM de inmenging van het openbaar gezag is toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Het is de taak van de Dienst Vreemdelingenzaken om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk en officieel onderzoek te verrichten en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Door de Dienst Vreemdelingenzaken worden bovenstaande bepalingen niet gehonoreerd bij het nemen van de bestreden beslissing.

Er werd kennelijk geen onderzoek verricht (de verplichte belangenafweging werd ook niet formeel gemotiveerd in de bestreden beslissing: tweede middel), waardoor artikel 8 EVRM werd geschonden.

3. Bijkomend wijst de verzoekende partij erop dat a.d.v. het relaas in de regularisatieaanvraag en bijgebrachte stukken de afweging bovendien niet in het voordeel van het algemeen belang diende te geschieden.

Verzoekers hebben geen banden meer met hun land van herkomst (Armenië). Zij verblijven sinds 2009 in België. Daarvoor verbleven zij, zoals de verwerende partij ook heeft erkend in de bestreden beslissing, in Duitsland en Letland.

Met Armenië hebben zij geen enkele band meer. hetgeen wordt bewezen door de zeer langdurige periode dat zij het land hebben verlaten en het gegeven dat zij nooit zijn teruggekeerd (ook niet voor een "vakantie").

Verzoekers deden bovendien het nodige om zich te taal eigen te maken en zich in de samenleving, waar zij deel van uitmaken, te integreren (zie de aangehaalde elementen in de regularisatieaanvraag). Verschillende personen getuigden over hun inspanningen. Verzoekers hebben bovendien hun hele sociale leven hier uitgebouwd en zijn intussen in België geworteld. De kinderen lopen hier sinds 2010 school en halen goede en regelmatige resultaten.

De verplichting om voor een onzekere maar weliswaar lange periode terug te keren naar Armenië betekent een breuk in hun privé-, gezins- en familielevens en zorgt ervoor dat de kinderen hun school niet kunnen verderzetten. Dit laatste is nefast voor de ontwikkeling van beide kinderen (infra: vierde middel).

Bovendien voorziet de Belgische verblijfswetgeving uitdrukkelijk in de mogelijkheid om ook in België een aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen.

Tot slot is de verzoekende partij nog nooit in aanraking gekomen met het justitieel apparaat. Zij vormen m.a.w. geen bedreiging voor de openbare orde.

Deze elementen dienen in het voordeel van de verzoekende partij te worden weerhouden. Dat de bestreden beslissing dient niet erkend, vormt een schending van artikel 8 EVRM."

3.3.2. Voor een bespreking van artikel 8 van het EVRM en een toelichting bij de beginselen van zorgvuldigheid, redelijkheid en materiële motivering kan verwezen worden naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet naar aanleiding van het eerste en het tweede middel.

3.3.3. Betreffende punt 1 van het derde middel, kan volledig verwezen worden naar wat hieromtrent wordt uiteengezet naar aanleiding van het tweede middel. Ook betreffende punt 2 van het derde middel, kan verwezen worden naar de uiteenzetting onder punt 3.2. De verzoekende partijen kunnen niet dienstig voorhouden dat er geen onderzoek werd verricht. De Raad herhaalt dat uit de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

3.3.4. De verzoekende partijen betogen dat de belangenafweging in hun voordeel dient te geschieden gelet op hun relaas in de regularisatieaanvraag en de bijgebrachte stukken, dat zij geen banden meer hebben met Armenië, dat zij sinds 2009 in België verblijven, dat zij daarvoor ook in Duitsland en Letland verbleven, dat zij met Armenië geen enkele band meer hebben, hetgeen wordt bewezen door de zeer langdurige periode dat zij het land hebben verlaten en er nooit zijn teruggekeerd, ook niet voor een vakantie, dat zij bovendien het nodige deden om zich de taal eigen te maken en zich in de samenleving, waar zij deel van uitmaken, te integreren, dat verschillende personen getuigden over hun inspanningen. Zij betogen dat zij hun hele sociale leven hier hebben uitgebouwd en intussen in België geworteld zijn, dat hun kinderen hier schoollopen sinds 2010 en goede resultaten halen. Zij menen dat de verplichting om voor een onzekere maar weliswaar lange periode terug te keren naar Armenië een breuk betekent in hun privé-, gezins- en familielevens en ervoor zorgt dat de kinderen hun scholing niet kunnen verderzetten, dat dit laatste nefast is voor hun ontwikkeling. Zij wijzen erop dat de Belgische wetgeving uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om ook in België een machtigingsaanvraag tot verblijf in te dienen. De verzoekende partijen stellen nog dat zij nooit in aanraking zijn gekomen met het justitieel apparaat en zij geen bedreiging vormen voor de openbare orde, dat deze elementen in hun voordeel dienen weerhouden te worden.

3.3.5. De Raad herhaalt dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte heeft geoordeeld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance". Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet over de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren.

De Raad herhaalt eveneens dat de bescherming van artikel 8 van het EVRM voornamelijk bedoeld is om de persoonlijke ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van ieder individu in zijn relaties met anderen (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Het EHRM oordeelde in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk). Enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden kan een privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen).

Betreffende het privéleven bestaande uit het schoolgaan van de kinderen van de verzoekende partijen wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat het schoolgaan van de kinderen bedoeld is om hun ontwikkeling hangende procedures zo normaal mogelijk te laten verlopen, dat de ouders echter kozen om hun verblijf in België op illegale wijze voort te zetten en zij op deze wijze schade toebrachten aan de kinderen, dat het in het belang is van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze voortzet, dat het feit dat zij in België naar school zijn gegaan niet aantoonde dat het niet meer mogelijk zou zijn om zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Betreffende het privéleven bestaande uit de duur van hun verblijf, hun integratie, het hebben van een huurwoning, het volgen van Nederlandse lessen en het voorleggen van positieve getuigenissen, motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing dat deze elementen niet als buitengewone omstandigheid kunnen aanvaard worden, dat integratie en verblijfsduur naar aanleiding van opgestarte procedures op zich niet aantonen dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet meer zou kunnen ingediend worden via de Belgische diplomatieke post, dat een goede integratie in België geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer en niet kan verantwoorden waarom de aanvraag in België wordt ingediend, dat de verzoekende partijen de elementen van integratie kunnen voorleggen aan de bevoegde Belgische of diplomatieke of consulaire post.

De Raad stelt vast dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij oog heeft gehad voor het privéleven van de verzoekende partijen, waarbij de concrete belangen van de verzoekende partijen in ogenschouw worden genomen, doch hierover heeft geoordeeld dat dit geschetste privéleven geen beletsel vormt voor een tijdelijke terugkeer.

De Raad herinnert er verder eraan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven. De verzoekende partijen dienen evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten. Uit de vaste rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst om aan de bepalingen van de immigratiewetgeving te voldoen geenszins strijdig is met artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Door het enkel herhalen van de elementen van hun privéleven, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen voormelde motieven. Evenmin tonen zij aan dat hun privéleven *in casu* uitzonderlijk is en aanleiding dient te geven tot een positieve verplichting. Zij maken immers niet aannemelijk dat zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. De Raad herhaalt dat de verzoekende partijen de motieven dat het schoolgaan van de kinderen, noch de duur van het verblijf en de integratie aantonen dat de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet meer zou kunnen ingediend worden via de Belgische diplomatieke post alsook dat de elementen van integratie kunnen voorgelegd worden aan voornoemde post, niet weerleggen. Zij stellen enkel dat zij hun land van herkomst reeds lang verlaten hebben en zij met voormeld land geen enkele binding meer hebben. Ze beperken zich echter tot een loutere bewering. In tegenstelling tot wat de verzoekende

partijen voorhouden wordt het feit dat de verzoekende partijen geen enkele band meer hebben met Armenië niet bewezen door het loutere feit dat zij reeds sinds lang het herkomstland verlaten hebben en er nooit zijn teruggekeerd. Voorts verduidelijken zij in onderhavig verzoekschrift geenszins hoelang zij reeds hun land van herkomst hebben verlaten, noch om welke redenen zij hun privéleven in hun land van herkomst dat zij reeds lange tijd verlaten hebben, niet zouden kunnen verderzetten. Door het enkel wijzen op het zich eigen maken van de taal in België, het zich integreren in de samenleving en op het feit dat verschillende personen getuigden over hun inspanningen, tonen de verzoekende partijen niet aan om welke redenen zij hun privéleven niet zouden kunnen verderzetten in hun land van herkomst. Waar zij erop wijzen dat de verplichting tijdelijk terug te keren ervoor zorgt dat de kinderen hun school niet kunnen verderzetten en dat dit nefast is voor hun ontwikkeling, beperken zij zich opnieuw tot een loutere bewering. Zij tonen geenszins aan dat de kinderen hun scholing niet (tijdelijk) kunnen voortzetten in Armenië.

Betreffende de stelling dat de verplichting om voor een onzekere maar weliswaar lange periode terug te keren naar Armenië een inbreuk betekent in hun privé-, gezins- en familieleven, stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing erop gewezen wordt dat het gaat om een tijdelijke terugkeer om de aanvraag aldaar in te dienen. De verzoekende partijen maken geenszins aannemelijk dat bij een terugkeer om in Armenië de aanvraag in te dienen, de periode van verblijf aldaar lang zal zijn.

Betreffende de stelling dat de Belgische verblijfswetgeving uitdrukkelijk voorziet in de mogelijkheid om ook in België een aanvraag tot machtiging tot verblijf in te dienen, wijst de Raad erop dat deze mogelijkheid gekoppeld is aan enkele voorwaarden, waaronder het aantonen van buitengewone omstandigheden waardoor het niet mogelijk is de aanvraag in het land van herkomst in te dienen. De Raad herhaalt dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven waarom de door de verzoekende partijen aangevoerde elementen, inclusief het aangevoerde privéleven in België, geen buitengewone omstandigheid vormen in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en aldus niet aantonen dat het indienen van een aanvraag in het herkomstland buitengewoon moeilijk of onmogelijk zou zijn.

Waar de verzoekende partijen nog betogen dat zij nooit in aanraking zijn gekomen met het justitieel apparaat en zij met andere woorden geen bedreiging vormen voor de openbare orde en dit element in hun voordeel moet worden weerhouden, wijst de Raad erop dat uit de bestreden beslissing geenszins blijkt dat de verwerende partij het privéleven van de verzoekende partijen niet aanvaard heeft als buitengewone omstandigheid of meent dat een inmenging in het privéleven geen schending vormt van artikel 8 van het EVRM om redenen van openbare orde. Door het enkel erop wijzen dat zij niet in aanraking zijn gekomen met het justitieel apparaat en geen bedreiging vormen voor de openbare orde, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin tonen de verzoekende partijen de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht.

Het derde middel is ongegrond.

3.4. In een vierde middel beroepen de verzoekende partijen zich op een schending van artikel 2, eerste protocol van het EVRM, van artikel 14 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van artikel 28 en 29 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, van de artikelen 18 en 19 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten, opgemaakt te New York op 19 december 1966, goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, van artikel 13 van het Internationaal Verdrag inzake Economische, Sociale en Culturele Rechten, beiden opgemaakt te New York op 19 december 1966 en goedgekeurd bij wet van 15 mei 1981, van artikel 24 van de Grondwet, van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

3.4.1. De verzoekende partijen zetten het middel als volgt uiteen:

“1. Door de verzoekende partij werden verschillende elementen aangehaald ter staving van de buitengewone omstandigheden waardoor de aanvraag tot machtiging van verblijf werd ingediend in België.

Door de verzoekende partij werd er onder meer expliciet op gewezen dat beide kinderen sinds 2010 school lopen in België (beide kinderen zijn schoolplichtig). Zij behalen goede en regelmatige studieresultaten. Zij groeiden bovendien op met de Nederlandse taal en zijn in België geworteld.

Door de verwerende partij worden deze elementen kennelijk niet weerhouden. In de bestreden beslissing stelt men namelijk als volgt: "Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure (een asielprocedure of een ontvankelijke procedure 9ter) zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders kozen er echter voor hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen. Het is in het belang van de kinderen dat hun gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet. Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post."

Dit oordeel is kennelijk onredelijk.

Vooreerst is het niet correct dat de bestreden beslissing stelt dat de kinderen "naar school zijn gegaan in België" (verleden tijd). Beide kinderen lopen nog steeds school, hetgeen zij reeds doen sinds 2010.

De kinderen zouden, door de bestreden beslissing, hun schooljaar abrupt moeten afbreken, verhuizen naar Armenië, zonder perspectief dat men opnieuw school kan lopen in Antwerpen. Zij zouden volledig ontcijferd worden. De kinderen werden opgevoegd in het Nederlands en lopend school aan een Nederlandstalige school. Hun studies (laat staan Nederlandstalig) kunnen zij onmogelijk voortzetten in Armenië. Beide kinderen hebben bovendien amper gewoond en geleefd in Armenië. Zij vertrokken naar Letland en Duitsland. Zij zouden bijgevolg een nieuwe taal moeten aanleren in hun omgang met andere kinderen en volwassenen alvorens zij opnieuw school kunnen lopen. Dit resulteert ontegensprekelijk in een ontwikkelingsachterstand.

Nadien zouden zij, na het aanvragen van een machtiging tot verblijf, opnieuw dienen te verhuizen naar België om dan opnieuw hun studies verder te kunnen zetten. Dit betekent een tweede ontworteling.

De belangen van het kind dienen een eerste overweging te zijn. De mogelijkheid tot het volgen van aansluitend, passend en kwalitatief onderwijs is hiervan een gevolg. De verwerende partij is gehouden het recht op onderwijs zoals vervat in verschillende intra-, supra- en nationale regelgeving te garanderen (artikel 2, eerste protocol EVRM, artikel 14 Handvest, artikel 28 en 29 IVRK, artikel 18 en 19 IVBPR, artikel 13 IVSECR en artikel 24 GW). Het opleggen van een verplichting om terug te keren naar een land waar zij geen binding mee hebben en waar zij hun studies niet of amper kunnen voortzetten conflicteert manifest met deze verplichting.

Dit vormt dan ook een "buitengewone omstandigheid" waardoor het voor verzoekers, in het belang van de ontwikkeling van de kinderen, zeer moeilijk is om te verhuizen naar Armenië: "omstandigheden die het voor een vreemdeling onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst" (Parl.St. Doc 51-2478/008 p. 10, RvS nr. 107.621; RvS 28 juni 2002, nr. 108.561, T.Vreemd.2003, nr. 4).

2. Het is bovendien kennelijk onredelijk om te stellen dat "door zich te nestelen in illegaal verblijf berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen", zonder rekening te houden met bovenstaande nefaste gevolgen van het opleggen van de verplichting naar Armenië te verhuizen.

Men kan zich eerder de vraag stellen of het opleggen van de verplichting te verhuizen naar Armenië, terwijl de Belgische verblijfswetgeving een aanvraag op basis van buitengewone omstandigheden mogelijk maakt in België, geen onnodige schade en ontwikkelingsachterstand berokkent aan de kinderen.

Men houdt in dit oordeel dan ook geen rekening met de reeds aangevatte studies (en het lopend schooljaar) van de kinderen, dewelke zij niet (en al helemaal niet in het Nederlands) kunnen verderzetten in Armenië.

De verwerende partij heeft kennelijk enkel maar oog voor het belang dat "het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet". Dat men slechts dit "belang" voor ogen houdt is manifest onzorgvuldig en getuigt van een gebrek aan redelijkheid. De verwerende partij dient namelijk rekening te houden met alle relevante belangen, zoals hierboven toegelicht.

Door de aanvraag tot machtiging van verblijf, ingediend op naam van de kinderen, bovendien af te wijzen als onontvankelijk (d.w.z. zonder de grond van de zaak te beoordelen) in tegenstrijd met alle aangehaalde buitengewone omstandigheden, werkt de verwerende partij bovendien zelf de situatie van een illegaal verblijf in de hand. De verwerende partij handelt hierom onzorgvuldig door een verwijt te maken aan verzoekers waar zijzelf een hand in hebben.

De verwerende partij schendt door deze vaststellingen de aangehaalde beginselen van behoorlijk bestuur: het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht."

3.4.2. Het volledig betoog in het vierde middel is gegrond op de aangevoerde omstandigheid dat de kinderen schoollopen in België.

De bestreden beslissing bevat hierover de volgende motivering:

“Het schoolgaan van de kinderen is bedoeld om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure (een asielpcedure of een ontvankelijke procedure 9ter) zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De ouders kozen er echter voor hun verblijf in België op illegale wijze verder te zetten. Door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen. Het is in het belang van de kinderen dat het gezin hun verblijf in België niet op illegale wijze verderzet. Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.”

3.4.3. Voor een bespreking van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en een toelichting bij de beginselen van zorgvuldigheid, redelijkheid en materiële motivering kan verwezen worden naar wat hieromtrent reeds werd uiteengezet naar aanleiding van het eerste middel.

3.4.4. Waar de verzoekende partijen betogen dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is gelet op het feit dat het niet correct is te stellen dat de kinderen *“naar school zijn gegaan in België”*, dat beide kinderen nog steeds school lopen, hetgeen zij reeds doen sinds 2010, stelt de Raad vast dat uit de voormelde motieven van de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het schoolgaan van de kinderen. Uit de zin *“Dat de kinderen naar school zijn gegaan in België toont op zich niet aan dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.”*, kan geenszins afgeleid worden dat de verwerende partij meent dat de kinderen van de verzoekende partijen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing geen school meer lopen in België. De verzoekende partijen tonen niet aan dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze oordeelde dat het schoollopen in België niet aantoonde dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

3.4.5. Waar de verzoekende partijen stellen dat de kinderen door de bestreden beslissing abrupt hun schooljaar zouden moeten afbreken, stelt de Raad vast dat het lopende schooljaar van de kinderen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, alsook intussen het lopende schooljaar van de kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een einde heeft genomen zodat de verzoekende partijen konden terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond. De verzoekende partijen kunnen in onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar.

Waar zij stellen dat zij door de bestreden beslissing zouden moeten verhuizen naar Armenië zonder perspectief dat men opnieuw school kan lopen in Antwerpen, beperken zij zich tot een loutere bewering. Zij tonen niet aan dat zij niet kunnen terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen en na het eventueel verkrijgen van een verblijfsmachtiging terug kunnen keren en in Antwerpen school kunnen lopen. Zij tonen evenmin aan dat de scholing tijdens het verblijf in Armenië niet kan verdergezet worden. Waar zij stellen dat de kinderen volledig ontworteld zullen worden, dat zij werden opgevoed in het Nederlands en school lopen aan een Nederlandstalige school, tonen zij geenszins aan dat het eventueel verderzetten van de scholing in Armenië onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de kinderen of een danige ontworteling zou betekenen voor de kinderen dat er sprake is van een schending van de door hen ingeroepen bepalingen en beginselen. Betreffende de stelling dat zij hun studies onmogelijk kunnen verderzetten in Armenië, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen deze omstandigheid niet hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit element niet te hebben betrokken in haar beoordeling. Voorts wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen zich beperken tot een loutere bewering. Zij tonen geenszins aan dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in Armenië. In zoverre zij menen dat de kinderen hun studies niet kunnen verderzetten in het Nederlands, dat zij amper geleefd en gewoond hebben in Armenië, dat zij bijgevolg een nieuwe taal moeten aanleren in hun omgang met andere kinderen en volwassenen alvorens zij opnieuw school kunnen lopen, dat dit ontegensprekelijk resulteert in een ontwikkelingsachterstand, wijst de Raad er ook hier op dat de verzoekende partijen deze omstandigheid niet hebben aangehaald als buitengewone omstandigheid waarom zij hun aanvraag niet kunnen indienen in het land van herkomst, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid dit element niet te hebben betrokken in haar beoordeling. Bovendien beperken zij zich opnieuw tot de loutere bewering dat zij een nieuwe taal zouden moeten aanleren. Nergens uit blijkt, minstens tonen de verzoekende partijen niet aan, dat de kinderen van de verzoekende partijen die geboren zijn in Armenië en waarvan de ouders voor hun asielaanvraag het Armeens kozen waaruit blijkt dat zij

Armeens spreken, de taal niet spreken. De verzoekende partijen maken dan ook niet aannemelijk dat hun kinderen door een (tijdelijke) terugkeer een ontwikkelingsachterstand zullen oplopen.

Waar de verzoekende partijen menen dat zij, na het aanvragen van een machtiging tot verblijf, opnieuw zouden dienen te verhuizen naar België om dan opnieuw hun studies verder te zetten, wat een tweede ontworteling zou betekenen, maken zij dit geenszins aannemelijk. De verzoekende partijen betogen net dat zij in België een goede integratie kennen en dat hun kinderen hier reeds een lange tijd schoollopen, zodat niet kan worden aangenomen dat na een tijdelijke terugkeer naar Armenië de kinderen zullen "ontworteld" worden wanneer zij terugkeren naar België. Bovendien wijst de Raad er opnieuw op dat de verzoekende partijen dit element niet hebben aangevoerd als buitengewone omstandigheid waarom het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om hun aanvraag in te dienen in het land van herkomst.

Door alsnog te wijzen op omstandigheden die zij niet hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 maart 2013 tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door de verzoekende partijen aangevoerde beginselen en bepalingen heeft besloten dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond.

3.4.6. De verzoekende partijen betogen dat de belangen van de kinderen de eerste overweging moeten zijn, dat de mogelijkheid tot het volgen van een aansluitend, passend en kwalitatief onderwijs hiervan een gevolg is, dat de verwerende partij het recht op onderwijs dient te garanderen, dat het opleggen van de verplichting terug te keren naar een land waar zij geen binding mee hebben en waar zij hun studies niet of amper kunnen voortzetten manifest conflicteert met deze verplichting. Zij menen dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen, in het belang van de ontwikkeling van hun kinderen, zeer moeilijk is om te verhuizen naar Armenië.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij wel degelijk oog heeft gehad voor de belangen van de kinderen en de aangevoerde omstandigheid dat de kinderen schoollopen in België, zoals blijkt uit de motieven weergegeven onder punt 3.4.2. Hierbij wijst de verwerende partij erop dat het schoolgaan van de kinderen bedoeld is om hun ontwikkeling tijdens een hangende procedure zo normaal als mogelijk te laten verlopen, dat door zich te nestelen in illegaal verblijf de ouders de kinderen schade toebrengen, dat het in het belang van de kinderen is dat het gezin het verblijf niet verderzet in illegaal verblijf en dat het feit dat de kinderen naar school gaan op zich niet aantoonde dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De Raad stelt vast dat in de aanvraag wordt gewezen op het schoolgaan van de kinderen, doch niet wordt aangetoond – zoals terecht gemotiveerd in de bestreden beslissing – op welke wijze het feit dat de kinderen naar school gaan aantoonde dat het niet meer mogelijk is zich te richten tot de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. De verzoekende partijen voerden in hun aanvraag niet aan dat bij een terugkeer het niet mogelijk was voor de kinderen een aansluitend, passend en kwalitatief onderwijs te volgen, noch dat het recht op onderwijs gecompromitteerd zou worden door het feit dat zij moeten terugkeren naar een land waar zij geen binding meer mee hebben en waar zij hun studies niet of amper kunnen voortzetten. Door alsnog te wijzen op omstandigheden die zij niet hebben aangehaald in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 maart 2013 en te stellen dat dit dan ook een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen, in het belang van de ontwikkeling van hun kinderen, zeer moeilijk is om te verhuizen naar Armenië, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij foutief, onzorgvuldig of op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de door hen aangevoerde beginselen en bepalingen heeft besloten dat er geen buitengewone omstandigheden worden aangetoond. Bovendien tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat het volgen van een aansluitend, passend en kwalitatief onderwijs niet (tijdelijk) mogelijk zou zijn in Armenië. Evenzeer beperken zij zich tot een loutere bewering waar zij stellen dat er geen binding meer is met Armenië en dat hun kinderen hun studies niet of amper kunnen voortzetten.

3.4.7. Waar de verzoekende partijen stellen dat het onredelijk is te stellen dat "*door zich te nestelen in illegaal verblijf, berokkenen de ouders schade toe aan de kinderen*", zonder rekening te houden met de bovenstaande nefaste gevolgen van het opleggen van de verplichting naar Armenië te verhuizen, kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat de verzoekende partijen "*de bovenstaande nefaste gevolgen*" niet hebben aangevoerd in hun aanvraag om machtiging tot verblijf van 15 maart 2013, zodat het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. De Raad wijst er nogmaals op dat de verzoekende partijen zich betreffende "*de bovenstaande nefaste gevolgen*" bovendien beperken tot loutere beweringen.

Waar de verzoekende partijen betogen dat zich eerder de vraag kan gesteld worden of het opleggen van de verplichting naar Armenië te verhuizen terwijl de Belgische wetgeving de mogelijkheid voorziet tot het indienen van een aanvraag in België in buitengewone omstandigheden, geen onnodige schade en ontwikkelingsachterstand berokkent aan de kinderen, kan de Raad enkel opnieuw vaststellen dat de verzoekende partijen in hun aanvraag niet hebben aangehaald dat een terugkeer naar Armenië schade of ontwikkelingsachterstand zou berokkenen aan de kinderen, zodat het de verwerende partij niet toekwam dit element te betrekken in haar beoordeling. Bovendien herhaalt de Raad dat de verzoekende partijen geenszins *in concreto* aannemelijk maken dat een verhuis naar Armenië onnodige schade of ontwikkelingsachterstand aan de kinderen zou berokkenen.

Waar de verzoekende partijen betogen dat geen rekening werd gehouden met de reeds aangevatte studies en het lopend schooljaar dat zij niet kunnen verderzetten in Armenië en al helemaal niet in het Nederlands, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen in hun aanvraag enkel wezen op het schoollopen van de kinderen en de goede resultaten en taalkennis, doch er niet op wezen dat bij een terugkeer naar Armenië de aangevatte studies niet konden verdergezet worden of dat het schooljaar zou onderbroken worden, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden. Bovendien tonen de verzoekende partijen in onderhavig verzoekschrift geenszins aan dat de aangevatte studies in Armenië niet verdergezet kunnen worden. Betreffende het argument van het lopend schooljaar, herhaalt de Raad dat het lopende schooljaar van de kinderen op het ogenblik van het indienen van de aanvraag, alsook intussen het lopende schooljaar van de kinderen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een einde heeft genomen zodat de verzoekende partijen konden terugkeren naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag in te dienen, zonder dat er een onderbreking van een schooljaar plaatsvond. De verzoekende partijen kunnen in onderhavig verzoekschrift niet dienstig wijzen op de onderbreking van een schooljaar of op een lopend schooljaar. Betreffende het voortzetten van hun studies in het Nederlands, wijst de Raad nog op wat hieromtrent reeds werd gesteld in punt 3.4.5.

3.4.8. Waar de verzoekende partijen betogen dat de verwerende partij enkel oog heeft gehad voor het belang dat het gezin hun verblijf niet op illegale wijze in België verderzet, dat dit manifest onzorgvuldig is en getuigt van een gebrek aan redelijkheid daar de verwerende partij rekening dient te houden met alle relevante belangen zoals hierboven toegelicht, herhaalt de Raad dat dat de verzoekende partijen in hun aanvraag enkel wezen op het schoollopen van de kinderen en de goede resultaten en taalkennis. Het schoolgaan van de kinderen werd wel degelijk in ogenschouw genomen in de bestreden beslissing. De verzoekende partijen menen dat met de door hen in het verzoekschrift toegelichte belangen rekening diende te worden gehouden, doch dient de Raad vast te stellen dat de verzoekende partijen zelf nagelaten hebben te wijzen op deze belangen in hun aanvraag, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid met deze al dan niet relevante belangen geen rekening te hebben gehouden.

3.4.9. Waar de verzoekende partijen tenslotte menen dat de verwerende partij door de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op naam van de kinderen, af te wijzen als onontvankelijk in tegenstrijd met alle aangehaalde buitengewone omstandigheden, zelf de situatie van illegaal verblijf in de hand werkt, kan de Raad enkel vaststellen dat de verzoekende partijen niet aannemelijk hebben gemaakt dat de beoordeling waarbij de door hen aangevoerde elementen niet werden aanvaard als buitengewone omstandigheden, foutief of kennelijk onredelijk is of in strijd met de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze, door de aanvragen van de verzoekende partijen, die mede zijn ingediend op naam van de kinderen, onontvankelijk te verklaren de verwerende partij zelf de situatie van illegaal verblijf in de hand werkt.

3.4.10. De verzoekende partijen tonen geenszins aan dat het recht op onderwijs door het nemen van de bestreden beslissing geschaad wordt door de verwerende partij. Zij tonen niet aan dat het onderwijs door de kinderen niet kan verdergezet worden in Armenië of dat er omstandigheden zijn waardoor het verderzetten van het onderwijs in Armenië bijzonder moeilijk of onmogelijk of in strijd met de belangen van de kinderen is. Met hun betoog maken de verzoekende partijen de schending van de door hen aangehaalde bepalingen en beginselen niet aannemelijk.

3.4.11. Ten overvloede wijst de Raad erop dat heden de kinderen van de verzoekende partijen niet langer minderjarig zijn. Ter terechtzitting wordt ook geen staat van verlengde minderjarigheid, noch bewijzen dat de kinderen heden nog school lopen aangebracht, zodat niet blijkt dat de verzoekende partijen nog een actueel belang hebben bij het vierde middel.

3.4.12. Het vierde middel is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juni tweeduizend achttien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER